

Sygnatura akt IV Ka 57/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Marcelina Żoch

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2018 roku

sprawy M.W.

syna S. i T.

urodzonego (...) w K.

obwinionego z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 16 listopada 2017 roku, sygnatura akt II W 163/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych i wymierza mu opłatę w kwocie 50 złotych za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 57/18

UZASADNIENIE

Wobec M. W. skierowany został przez (...) w Z. wniosek o ukaranie w którym obwiniony został on o to, że w dniu 02 marca 2017 roku około godziny 12:55 na drodze (...) w miejscowości Z. skrzyżowanie z ul. (...), jako kierujący samochodem M. o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zastosował się do znaku poziomego P-4, linia podwójna ciągła a następnie wykonując manewr wyprzedzania na skrzyżowaniu zmusił kierującego samochodem typu (...) o początkowych nr rej. (...) prawidłowo włączającego się do ruchu z ul. (...) do gwałtownego hamowania

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

Wyrokiem z dnia 16 listopada 2017 roku (sygnatura akt II W 163/17) Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich:

I. obwinionego M.W. uznał winnym popełnienia czynu opisanego wyżej i za czyn ten na mocy art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 (pięćset) złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki poniesione przez Skarb Państwa w kwocie 100 (sto) złotych i wymierzył mu opłatę w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca obwinionego zaskarżając wyrok w całości wyrokowi zarzucając:

I. na podstawie art. 427 § 2 w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k., oba w zw. z art. 1 § 2 i art. 109 § 2 k.p.s.w. zarzucił, że zaskarżony Wyrok Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich II Wydział Karny z dnia 16 listopada 2017 r. został wydany z błędem/błędami w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który/e mógł/mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego Wyroku.

II. na podstawie art. 427 § 2 w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k., oba w zw. z art. 1 § 2 i art. 109 § 2 k.p.s.w. zarzucił, że zaskarżony Wyrok Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich II Wydział Karny z dnia 16 listopada 2017 r. został wydany z obrazą przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 i art. 8 k.p.s.w., która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

III. na podstawie art. 427 § 2 w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k., oba w zw. z art. 1 § 2 i art. 109 § 2 k.p.s.w. zarzucił, że zaskarżony Wyrok Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich II Wydział Karny z dnia 16 listopada 2017 r. został wydany z obrazą przepisów postępowania, a to art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 i art. 82 § 1 k.p.s.w., która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego Wyroku.

IV. na podstawie art. 427 § 2 w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k., oba w zw. z art. 1 § 2 i art. 109 § 2 k.p.s.w. zarzucił, że zaskarżony Wyrok Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich II Wydział Karny z dnia 16 listopada 2017 r. został wydany z obrazą prawa materialnego, a to art. 86 § 1 k.w.

V. na podstawie art. 427 § 2 w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k., oba w zw. z art. 1 § 2 i art. 109 § 2 k.p.s.w. zarzucił, że zaskarżony Wyrok Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich II Wydział Karny z dnia 16 listopada 2017 r. został wydany z obrazą prawa materialnego, a to art. 33 § 1 k.w., przez błędną jego wykładnię.

VI. na podstawie art. 427 § 2 w zw. z art. 438 pkt -1 k.p.k., oba w zw. z art. 1 § 2 i art. 109 § 2 k.p.s.w. zarzucił, że zaskarżonym Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich II Wydział Karny z dnia 16 listopada 2017 r. wymierzono obwinionemu M.W. rażąco niewspółmierną karę grzywny.

Na podstawie art. 427 § 1 w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k., oba w zw. z art. 1 § 2 i art. 109 § 2 k.p.s.w. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich II Wydział Karny z dnia 16 listopada 2017 r., sygn. akt II W 163/17, w całości, i uniewinnienie obwinionego M.W. na podstawie art. 62 § 3 w zw. z art. 5 § 1 pkt 1 albo pkt 2 k.p.s.w. od czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił ww. obwinionemu.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna.

Przeprowadzona kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła zaistnienia zarzucanych uchybień. Rozpoznając sprawę sąd rejonowy zgromadzone dowody rzetelnie oraz obiektywnie ocenił i na tej podstawie dokonał trafnych ustaleń faktycznych oraz wyprowadził trafny wniosek co do sprawstwa i winy obwinionego w zakresie przypisanego mu wykroczenia.

Skarżący podniósł wszelkie możliwe zarzuty – od błędu w ustaleniach faktycznych przez naruszenie przepisów postępowania i prawa materialnego po rażąco niewspółmierność kary. Abstrahując od poprawności konstrukcji apelacji, bowiem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wyklucza formułowanie zarzutu naruszenia prawa materialnego, nie sposób podzielić argumentacji apelującego.

Błędu w ustaleniach faktycznych skarżący upatruje w przyjęciu przez sąd I instancji, iż skrzyżowanie drogi (...) z ulicą (...) w Z. oznaczone było w czasie zdarzenia pionowymi znakami zakazu wyprzedzania. W istocie takie sformułowanie

znajduje się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k.73), jednakże sąd I Instancji wspomina również o oznakowaniu poziomym w postaci podwójnej linii ciągłej, zaś trafnie podnosi skarżący że znak A6A jest znakiem ostrzegawczym o skrzyżowaniu z drogą podporządkowaną a nie znakiem zakazu. Nie ma to jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy bowiem znaki poziome zakazywały wyprzedzania, a nawet gdyby ich nie było to stosownie do treści art. 24 ust. 7 pkt 3 Prawa o ruchu drogowym (Prd) zabrania się wyprzedzania na skrzyżowaniu z wyjątkiem skrzyżowania o ruchu okrężnym lub na którym ruch jest kierowany. Przepis ten wprowadza regułę ustawową na wypadek uszkodzenia znaków pionowych czy chociażby ograniczenia widoczności znaków poziomych (na przykład z powodu opadów śniegu czy wytarcia w wyniku ruchu pojazdów). Odwoływanie się zatem przez skarżącego do treści rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych nie ma również znaczenia dla oceny trafności formułowanego zarzutu.

Nie ma znaczenia również przyjęta przez sąd I instancji prędkość pojazdu obwinionego w chwili zbliżania się do skrzyżowania, skoro okoliczność ta nie należy do znamion czynu przypisanego obwinionemu ani też nie miała wpływu na wymiar kary.

Sąd odwoławczy nie dopatrywał się również naruszenia art.7 kpk w procedowaniu sądu I instancji, bowiem ocena relacji świadków zgodna jest z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, ma charakter swobodny ale nie dowolny. Brak jest w relacjach świadków K. P. i T. M. takich rozbieżności, które dawałyby podstawy do pozbawienia ich waloru wiarygodności. Niepamięć świadków co do marki samochodu pick-up, jego koloru czy pełnego numeru rejestracyjnego nie stanowi sprzeczności w relacji ale stanowi naturalny brak zapamiętania szczegółów ze względu na dynamikę zdarzenia i niezwłoczne udanie się w pościg za sprawcą wykroczenia a nie pokrzywdzonym, co przecież znajduje logiczne uzasadnienie. Natomiast świadek M. W. (1) neguje wszystko co mogłoby postawić obwinionego w złym świetle prowadząc do odpowiedzialności za wykroczenie. Potwierdza bowiem fakt wyprzedzania ale wskazuje że miało miejsce przed skrzyżowaniem, potwierdza dojazd „dużego pojazdu” do skrzyżowania z drogą podporządkowaną ale neguje fakt gwałtownego hamowania, a zatem relacjonuje zbieżnie z pozostałymi świadkami co do uczestników ruchu w czasie zdarzenia jednak potwierdza linię obrony obwinionego. Trudno sobie wyobrazić aby policjanci dla poprawienia statystyki zatrzymań sprawców wykroczeń wytypowali obwinionego, wymyślili rzekome wykroczenie i złośliwie zatrzymali właśnie obwinionego. Idąc tym tokiem rozumowania mogli zatem zeznać, że obwiniony jechał bez świateł, rozmawiał przez telefon komórkowy, nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa czy też cokolwiek innego. Zeznający policjanci zaś konsekwentnie opisali przebieg zdarzenia, jego uczestników i miejsce oraz niewątpliwie niezwłocznie zatrzymali właśnie kierującego pojazdem, który dopuścił się wykroczenia, a okazał się nim M.W..

Nie można również podzielić argumentacji apelującego odnoszącej się do naruszenia przez sąd I instancji przepisu art.424§1 kpk. Przede wszystkim uzasadnienie wyroku stanowi element następczy po wydaniu wyroku, a zatem już z tego powodu nie może mieć wpływu na treść wyroku, a tylko takie naruszenie przepisów postępowania stanowić może przedmiot zarzutu apelacyjnego (art.438 pkt 2 kpk w zw. z art.109 §2 kpw). Niespełnienie wymogów z art. 424 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylenia wyroku, skoro jest to uchybienie o charakterze procesowym (art. 438 pkt 2 k.p.k.), co wymaga wykazania możliwego wpływu na treść orzeczenia. Jednak uzasadnienie sąd sporządza po wydaniu wyroku. Tym samym naruszenie art. 424 k.p.k. nie może mieć wpływu na jego treść. Natomiast braki w zakresie elementów składowych uzasadnienia mogą prowadzić do wniosku, że sąd pierwszej instancji nieprawidłowo wydał wyrok. Uzasadnienie wyroku odzwierciedla bowiem proces podejmowania przez sąd decyzji co do meritum sprawy (podzielając pogląd prawny wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2014 roku, V KK 229/13, Prok.i Pr.-wkł. 2014/4/19, LEX nr 1418901). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku odzwierciedla rozumowanie sądu I instancji i zawiera wszystkie niezbędne elementy opisane w art.424 kpk, a zatem nie sposób podzielić zarzutów apelacji w tym zakresie.

Nie są trafne również zarzuty naruszenia prawa materialnego. Oczywiście dla bytu wykroczenia z art.86§1 kw konieczne jest spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym i z tego powodu jest to wykroczenie skutkowe. Zagrożenie bezpieczeństwa nie jest tożsame, jak zdaje się to rozumieć apelujący, z dalej idącym spowodowaniem niebezpieczeństwa. Zagrożenie takie w wypadku działania obwinionego wynikało z istoty samego manewru (wyprzedzanie na skrzyżowaniu), a zatem z punktu widzenia realizacji znamion wykroczenia zachowanie kierującego jadącego drogą podporządkowaną ma charakter drugorzędny i potęgujący jedynie istniejące już

zagrożenie. Gdyby zaś podzielić argumentację apelującego w tym zakresie, iż zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie zaistniało (choć brak ku temu podstaw) – odpowiedzialność obwinionego kształtowałyby się w kategoriach czynu z art.92§1 kw poprzez niezastosowanie się do poziomego znaku zakazu wyprzedzania, nie doszłoby zatem do uniewinnienia obwinionego.

Biorąc pod uwagę ustawowe zagrożenie grzywną za wykroczenie z art.86§1 kw i wymiarze grzywny w istocie orzeczonej w dolnym wymiarze zagrożenia – zarzut rażącej niewspółmierności kary jawi się jako oczywiście bezzasadny. Wobec powyższego orzeczono jak w wyroku (art.437 § 1 kpk w zw. z art.109§2 kpw).

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego uzasadnia przepis art. 636§1 kpk w zw. z art. 119 kpw. Wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego i opłaty uzasadnia natomiast §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłat za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. 118, poz. 1269) oraz art.8 i art.3 ust.1 w zw. z art.21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 ze zm.).